

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 148 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 5 de maig de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El redreçament revolucionari del dia 29

El govern Samper es un pas més en el camí de la bancarrota

Responsabilitat de la Lliga

A mesura que passa el temps i que la situació política i social demana una contribució major a tots els partits i al poble sencer de Catalunya per a fer front a la lluita plantejada contra la reacció, els partits de govern, i els revolucionaris, amb molt més molí, han d'imposar-se el deure de vigilar les relacions que s'han d'establir amb forces poc afectes a la tasca enorme que hom carrega damunt els nuclis que volen defensar les llibertats conquistades i l'esdevinidor del règim mateix.

Ara, com sempre, les classes burgeses no volen saber res de concessions a les classes treballadores, tant si es tracta de problemes econòmics com si es tracta de problemes i avantatges polítics. Davant de tots els moviments populars, ja que no de classe, els partits que en el poder tenen per missió la defensa de la propietat privada, i els estaments que en l'ordre corporatiu curen de la defensa dels interessos de la classe burgesa, no es plantejen mai amb bona fe si hi ha cap raó per a donar-los belligerència, i molt menys de tenir en compte que podria existir entre el moviment polític i social que aspira a una nova regulació de les normes de convivència humana una relació de dret que hauria d'ésser acatada per tothom.

Això pel que fa referència a l'actitud que haurien d'observar les classes burgeses, ja que per part de nosaltres, homes que militem en un partit de classe, està sempre ben clar que el dret per a imposar-se en l'ordre de les relacions i de les organitzacions humanes es troba entre les classes treballadores. I la nostra actitud en situacions com l'actual, en què, a Catalunya, es troba en el poder un govern que no té altra cosa que una posició d'avenç social, sense arribar a posar el més lleu matís de socialisme en el seu programa, està determinada per l'enfocament provisional del problema de dret que tenim plantejat davant la història, a fi que tingui lloc la nostra afirmació d'aquest principi, esperant que els progressos de la consciència social preparin el moment en què el nou dret es pugui obrir pas definitivament.

Ara bé. Amb aquesta posició, la classe treballadora actua amb una lleialtat i amb una confiança absoluta amb les forces amb les quals s'ha aliat per a la defensa d'institucions d'avenç social. Els partits de govern que amb nosaltres formen l'actual coalició governamental estan demostrant que la tàctica que segueixen té en compte la gravetat de la situació i que està en llurs preocupacions l'eventualitat d'un desenllaç revolucionari de l'estat de coses que travessem.

Ningú, cap partit, amb lògica encara més contundent per tractar-se d'un partit, no té l'obligació d'entendre els esdeveniments que es desenrotllen de la mateixa manera que nosaltres, que estem dominats per les responsabilitats de sostenir el règim actual. Aquesta obligació encara existeix menys per a un partit burgès, i menys si aquest partit burgès té un caràcter feixistitzant com la «Lliga Regionalista». És més, està en el seu dret de combatre'ns. Però cal que ens entenguem, tant pel que fa a les relacions amb els nostres amics com amb els nostres enemics. I, diguem-ho clar, pel que fa als nostres enemics, i més si són de mala fe, creiem que ha arribat el moment de no tenir més tolerància.

No podem optar d'una manera absoluta entre mantenir-nos en una legalitat que no ens ofereix cap garantia i una acció eventual que ens portaria més enllà d'aquesta legalitat falsificada, canalla, a que ens condemna la política lerrouxista. Perquè si existeix una legalitat, l'única legalitat admissible per un republicà, com a mínim, que és la que es deriva de la Constitució i de la legislació de les Corts Constituents, tan imperativa ha d'ésser per als uns com per als altres. No pot admetre's que hi hagi un partit, a Catalunya, com la «Lliga Regionalista» que se la fabriqui per al seu ús personal.

A Catalunya hi ha un Parlament que ha d'ésser acceptat per tothom. Fora del Parlament hi ha unes lleis que són executives per a tothom. En l'ordre general existeix per als partits de característica catalana, una obligació que és la d'ésser per damunt de tot catalans. I fora de Catalunya, per a tothom, si pretén que se li reconegui el respecte com a força solvent i responsable, hi ha d'haver una norma que és la de no passejar els assumptes interiors davant l'opinió d'altri, i menys de fer-ho encara per a escarni i per a descrèdit i amb ganes d'anular les disposicions de l'autoritat constituïda.

La «Lliga» no va al Parlament, la «Lliga» s'aprofita dels avantatges de la seva participació en els Ajuntaments, la «Lliga» té partidaris col·locats a totes les corporacions; i bé, plantegem-nos seriament què és el que cal fer, tant amb la «Lliga» com a partit, com també amb els homes de la «Lliga». Aquesta gent estan procedint com a delinqüents vulgars. I no hem d'oblidar, per les conseqüències que se'n podrien derivar per a nosaltres, que ens trobem davant de veritables criminals.

Les manifestacions de Barcelona i Madrid

I ara, què hem de fer?

La campanya incua de la crosta lligaire i carlina fins ara basada en la seva argumentació en la pretesa assistència de la major part dels ciutadans de Catalunya i de la República, la qual cosa, segons no es cansen de dir «La Veu» i «El Debate», quedà plenament demostrat el 19 de novembre en les eleccions en la propaganda i coronament de les quals no es van estalviar pressions i suborns de cap mena. A partir del 20 de novembre a capellans, a terratinents i militars els pujaren els fums al cap de tal manera, que amb la col·laboració del «panxovillisme» lerrouxista s'han comès les barbaritats jurídiques més escandaloses i cíniques que registra la història de cap país civilitzat.

L'amnistia als sublevats del 10 d'agost i la graciosa cessió dels setze milions robats a la classe obrera espanyola per tal de donar-los als capellans trabucaires que no perdonen ocasió de disparar contra el règim del 14 d'abril són actes fills de la seguretat i de l'engrescament prematur d'una gent que viu desorbitada davant l'estat real de la consciència del país.

La gent de la cucurulla a Catalunya i la genteta, gentota i gentussa que en la fontada de l'Escurial somniava instaurar el turment de la Santa Inquisició com a sistema de dominar la classe obrera hispànica caldrà que obrin els ulls davant la significació dels actes de Barcelona i Madrid del passat diumenge abans no els hagin d'obrir a garrotades; perquè, senyors, després de la manifestació antifeixista de Barcelona i de l'acte de reivindicar la memòria de Galan i Garcia Hernández a la capital de la República, a les dretes monàrquiques i covardes que acabdillen Cambó i Gil Robles i els fa de bufó el trinxeirer Lerroux, no s'hi val que hom els doni cap mena de belligerència per mantenir-hi les relacions que comporta el lliure joc de la democràcia.

Són enemics declarats del país i massa coneix la classe obrera el pa que hom dona sota la dictadura feixista arreu d'Europa perquè hàgim d'anar amb contemplacions amb els sabotejadors d'un règim que si peca d'alguna falla és perquè va coix de no haver fet la veritable revolució.

Els centenars de milers d'antifeixistes de Barcelona i Madrid són una prova inequívoca que la Revolució espanyola no pot ésser ni deturada ni camuflada sota cap concepte. Els manifestants que desfilaron per Izquierda Republicana a Madrid i les multituds que envairen les principals vies de la

nostra ciutat al crit de «Mori Cambó!» com significat el fàstic enorme que produeix la més vil i la més miserable de les polítiques mogudes per una classe que no sap resignar-se a desaparèixer del mapa amb dignitat, evidencien bé prou com ha d'ésser enfocada la qüestió. No hi valen palliatius, car si no desfermem nosaltres la guerra civil que talli d'un cop l'obra criminal que hom mena des de les sagristies i les redaccions dels diaris de dreta, caurem, a no trigar gaire, en els horrors de l'estossinada amb què es refocilen—només pensant-hi— els futurs botxins de la classe obrera hispànica.

Després de la pristina significació dels actes d'ara fa vuit dies, ja que a Catalunya som els amos perquè som més que ells i àdhuc valem més que ells, —i cal dir-ho ben alt i ben fort—, a la Lliga no se'ls pot donar explicació de cap acte, acord, intenció, programa, etcètera, que afecti cap corporació pública, perquè estan tothora fora de la llei escrita i de la més important de totes: del codi moral dels homes. Han estat, són i seran sempre traïdors i deslleials i així ho corroboren les fellonies del 1917, 1919, 1921, 1923, 1930, 1931, 1933...

Seriem rucs de set soles, no tindriem perdó, que transgíssim amb gent de la mena dels Cambó i els sapastres que li fan joc d'un cap a l'altre de la Península col·lats a les bandes que capitanejen Lerrouxos i Gils Robles.

No hi fa res que ens diguin que ens han pujat els fums al cap. Tenim tot un poble que ens els aguanten. Fem, doncs, honor a aquell poble i siguem-ne dignes.

MANUEL BERTRAND

El comparsa Samper

Amb la constitució del govern Samper l'obra de convertir la República en l'usdefruit de tres o quatre privilegiats, iniciada amb l'assalt al poder pels lerrouxistes, va fent el seu camí i va consolidant les posicions adquirides.

Aquest Govern s'havia de presentar al Parlament per tal d'explicar les raons per les quals el govern Lerroux havia estat dsautoritzat. I al mateix temps que, davant l'opinió, assumia aquesta tasca, cuitava a declarar-se continuador de la mateixa obra del govern destituït. Com pot veure hom el cinisme va fent adeptes en el nostre món i en els nostres costums polítics.

La presentació del govern ha tingut lloc en el Parlament de la República en condicions completament anormals. Tan anormals, que han permès que Lerroux s'hi presentés en pla de triomfador. Calla això perquè en la farsa no hi manques cap element; des dels que hi han actuat de comparses gratuïts, com els monàrquics de «Renovación», passant pels que fan d'espies a punt de convertir-se en assassinaris com els de la C. E. D. A., fins als traïdors repugnants que són els lerrouxistes. Un espectacle bonic i d'un grotesc pujat de to.

Cal recollir les intervencions de Prieto i Azana que han trobat l'adhesió de tota l'oposició de la Cambra. Aquest és el camí. En l'estat en què han quedat el Govern Samper, la Constitució i el President de la República, cal prevenir per a ben aviat la dissolució del Parlament. Per a aquest moment cal que estigui format el bloc revolucionari de les esquerres, a l'exemple de Catalunya. Del contrari és la bancarrota a breu termini el que ens espera.

Ja hem rebut! A la Lliga tornen a fer números. Ara resulta que a la manifestació de diumenge no hi anava ningú.

No és estrany. Llavors de la descoberta de l'anarquista de Terrassa a la Lliga també deien que això de la República eren falòrnies i que els republicans eren quatre gats.

Amb tot, el 14 d'abril, quatre dies després, el senyor Cambó havia d'agafar les maletes.

Ens sembla molt que haurà de repetir la guillada.

Grup de companys de la U. S. C. que formaren part de la manifestació antifeixista de diumenge passat.

(Fot. Muñoz.)

La reacció recula **Lliga catalana i el feixisme** Fem el nostre camí

Els símptomes que poden observar-se en l'ambient polític, demostren una franca revifalla de l'empenta popular que va portar la República. Ara com ara, ens trobem en que l'actitud de les masses es planteja el problema revolucionari en els mateixos termes amb què va tenir lloc tot just fa tres anys. A conseqüència de la traïció dels lerrouxistes i de les febleses que van tenir les esquerres en front de les classes propietàries, la progressió constant de la lluita per a l'emancipació, que actualment podria trobar-se en un estadi de reivindicacions majors per part del proletariat, no ha passat d'allò que exigeix la necessitat de desmuntar-se de l'enemic tradicional de caràcter feudal.

La burgesia catalana, mancada en absolut de capacitats dirigents, dominada per l'esperit de lucre més estret i anti-social, s'ha aliat descaradament amb la reacció monàrquica. I, per aquest fet, una lluita contra la reacció que podria restar circumscrit adintre els límits geogràfics en què el govern de Madrid té plena jurisdicció, ens arriba fins a Catalunya, obligant al poble i a la coalició d'esquerra que es troba en el govern, a sortir al carrer per tal de barrar el pas, tant al feixisme espanyol com a la burgesia catalana que s'ha convertit en el més servil aliat del feixisme.

La manifestació del dia 29 era la mobilització de tot el poble contra la burgesia feixista. I era una mobilització molt més significativa, des del punt de vista revolucionari, que no podria deixar suposar la correcció i la conducta pacífica dels manifestants. Perquè, per la imposició del sabotatge que hom fa conjuntament contra el sentit revolucionari de la Constitució i contra les prerrogatives de caràcter liberal que hom va concedir amb el règim d'Estatut a Catalunya, una lluita que podria reduir-se al reconeixement legal d'una dreta i d'unes garanties ciutadanes, forçosament haurà d'anar més enllà del que la bona fe dels governs de Madrid hauria de permetre.

L'entusiasme de què féu prova la multitud aplegada en quantitats extraordinàries en els carrers de Barcelona, és un advertiment seriós, tant als dirigents de l'actual política catalana com a les forces burgeses que, amb una inconsciència criminal, s'han traçat una política de provocació.

No solament tot el que fa referència a traspassos es veu obstruït per la lentitud volguda dels ministeris i de la burocràcia del govern central, sinó que, en nom de la majoria parlamentària, que és la més escandalosa falsificació del sufragi, va permetre que s'apoderés del govern d'Espanya, es desnaturalitzen les més elementals disposicions legals i es deixen de complir, o si es compleixen es fa falsejant l'esperit social que les informa, totes les lleis que tenen un significat avançat i liberal.

A més, les persecucions de què es veuen objecte els elements que en les localitats de poca importància resten fidels als principis revolucionaris del socialisme, poc a poc sembraren el pessimisme entre les masses que confiaven en veure's ateses en els seus sentiments de justícia, engendrant un ambient d'indiferència i d'impotència que inevitablement hauria acabat per anular tota possibilitat de ressorgiment i de defensa revolucionària.

Per això era convenient que la massa, en un recobriment de les energies que un excés de confiança i un abandonament momentani de l'actitud de vigilància a què obligava un adversari de mala fe, havia creat, atenent la invitació que va adreçar-li, es llançés al carrer per demostrar que

la majoria del poble estava disposada a acabar d'una vegada amb l'arbitrarietat i amb la ignominia de la situació actual. I que seguint un procés lògic de preparació i d'ofensiva sistemàtica, donés la sensació que totes les manifestacions pacífiques que puguin fer-se, esperant que les esquerres vagin mobilitzant-se, no són altra cosa que el preludi del moment final a què hom arribarà per tal d'abatir la reacció feixista definitivament, fent un escarment exemplar i implacable.

Ja ho sap la burgesia feixista. Ja ho sap el govern lerrouxista que detenta el poder fraudulentament. Ens trobem en els inicis d'un moviment revolucionari que escombrarà per sempre més tota la xurma feudal i els seus aliats de la burgesia catalana.

Estampes internacionals

Donem una ullada pel panorama polític internacional i comprendrem que a nosaltres ens interessa que la plutocràcia tingui el comandament dels destins dels pobles encara per algun temps. La veu de justícia surt potent dels nostres llavis, però encara no ha arribat l'hora en què la reacció sigui unànime i definitiva; per això dic que l'èxit nostre està en el fet que els governs capitalistes governin encara algun temps per acabar d'ensorrar-se ells mateixos. Em donareu raó quan us fixeu en la situació violenta que es va creant arreu del món. Mireu el Japó; desitja apoderar-se de la Xina, però vol fer creure que la seva intenció és la de respectar totes les garanties referents a la integritat i independència de Xina. Mireu a França, són molt pocs els polítics que surten nets de la infern Stavisky. L'ajfern Insull és també una prova de l'honradesa de la gent capitalista; i al Paraguai i a Bolívia, ¿per què fan guerra si han signat un pacte general de no agressió? La classe capitalista paraguaià i boliviana, sinó hi hagués guerra, ¿podria fer els beneficis fabulosos que reporta aquesta? ¿A costa de què aquests beneficis? De sang obrera! Mireu Austràlia: després de la lluita sagnant contra els socialistes, ara que són nuls els exercicis proletaris, els feixistes no s'entenen, i, si la veritat s'ha de dir, ¿qui perill ara a Austràlia és el dictador sanguinari Dollfus; mireu a Itàlia, a Cuba...

I ara que parlem de Cuba, us he de parlar de les manifestacions humorístiques de l'ex-dictador Machado. Diu aquest singular individu que està disposat a lliurar-se a les autoritats nord-americanes, però, per altra part, diu que l'extradició no es pot portar a efecte perquè es tracta d'un refugiat polític. Manifesta també que està disposat a defensar-se contra les acusacions que li són dirigides des de Cuba.

Però cal pensar si Machado vol defensar-se. Seria qüestió de preguntar-se qui serà el responsable de les víctimes entre l'oposició marxadista, qui serà responsable de les morts inútils dels estudiants, qui del lliurament de les indústries cubanes al govern nord-americà presidit per Hoover. Resultarà que no hi ha home tan pur i tan no com l'ex-dictador Machado i que ell és incapaç de trencar cap plat i que no va disposar de cap de les vides de les quals li demanen comptes.

Però, naturalment, Machado no surt del seu amagatall; no surt, té por.

Però si tan neta té la consciència, que surti, que es lliuri a la policia i que vagi a Cuba, que tots els cubans estiguin desitjosos de poder abraçar-lo.

Però Machado no ho farà així. Veu perill la seva vida, i ara, que perilla, es dona compte del què representa per a la i deixar aquest món, que és, amb tot i els cops, un camp de rugby molt interessant.

R. MILLAS

La "Unió Socialista" téu acte de presència a la manifestació del diumenge recollint palnes mostres d'entusiasme i adhesió en el curs de la gran desfílada.

La nostra força i les simpaties que desenvollem entre les masses populars, estan al servei de la lluita antifeixista. I tots hem de tenir consciència que aquesta lluita ens portarà a moments revolucionaris pels quals tots hem d'estar preparats.

**Maripi,
Maripi, Maripi**
Es el calçat
preferit

Lliga Catalana es avui l'instrument polític de l'organització financiera els caps visibles de la qual són els senyors Cambó i Ventosa, tal com a França el partit conservador rutlla d'acord amb els negocis en què intervé Tardieu i com, als Estats Units, Hoover, amb el seu partit republicà al darrera, depenia essencialment del gran capitalisme d'aquell país. Avui, tant és dir Lliga Catalana com Cambó; aquests dos expres-sen el mateix concepte i les mateixes finalitats: són sinònims. Lliga Catalana no és un partit d'ideals, és un partit d'interessos. I tots els elements que, amb més o menys bona fe, hi actuen creient que fan catalanisme, no fan altra cosa que fer el joc als manneigs, les intrigues i les manobres del senyor Cambó i els lacais que, per interessos personals, l'adulen i el serveixen.

«Cambó — va dir una vegada Prat de la Riba en una conversa particular — té una gran ambició i cada dia tendeix més a aliar-se amb la plutocràcia; acabarà per incorporar-sehi, però la plutocràcia serà la seva perdicció, política-ment.» El temps ha tingut cura de donar un aire profètic a aquests mots de Prat de la Riba; les prediccions d'aquest s'han acomplert a bastament i no cal pas, ens sembla, adduir proves a favor d'aquesta afirmació, per tal com els fets estan en l'ànim i en la memòria de tots plegats.

I és amb aquesta ambició, i sobretot amb una gran mancança d'escrúpols en l'ordre polític — deixem de banda les activitats d'ordre financer —, que Cambó ha aconseguit bastir-se un prestigi. Ha emprat, com ningú, la demagogia més desenfrenada; ha traït, quan ha convingut als seus interessos, els ideals que ell deia defensar; ha tingut velleitats amb la Dictadura a base de col·laborar-hi, valent-se de les famoses cartes seves al seu «querido amigo» Primo de Rivera, mentre recomanava als seus amics de resistir davant la situació de força que hom ens havia imposat. Cambó és l'home que dient-se demòcrata no ha tingut mai ni la més petita paraula de condemna per al feixisme; al contrari, en el seu llibre tractant del règim imperant a Itàlia, dona a entendre una certa simpatia per Mussolini, i més aviat troba tota mena d'excuses per les tàctiques criminals emprades pels sicaris del Duce. Cambó és la personificació autèntica d'aquelles dues frases tan gràfiques: «El negoci no té entranyes» i «El negoci és el negoci»; les quals són la condemna més fulminant que l'instint popular hagi pogut dictar contra el capitalisme burges.

Cambó no té inconvenient avui d'anar aliat amb els representants dels interessos dels bladers de Castella i dels agraris de tot Espanya, els quals són i han estat sempre els enemics més irreconciliables i tradicionals de la llibertat col·lectiva de Catalunya i de la indústria catalana, així com també de tot règim que s'oposi a llur predomini feudal damunt els pagesos i camperols de les terres espanyoles. I ara el veiem de braçet amb Alba, amb Gil Robles, amb Martínez de Velasco, i fins i tot amb Lerroux, sense voler recordar les campanyes infames d'aquest darrer, i prescindint del simbòlic — aleshores — atemptat d'Hostafrancs. Cambó, que sent un gran menyspreu envers les masses populars, s'ha cregut que els catalans som imbècils i que no tenim memòria; però Cambó — com sempre — aquesta vegada també s'ha equivocat. Catalunya, les masses esquerranes de Catalunya, que ara com ara som la majoria, han repudiat Cambó i tots els homes que el segueixen i estan a les seves ordres, i han dit que els catalans que porten dins una

Davant el que ha ocorregut en el darrer Congrés de la U. G. T. a Catalunya, la millor posició a adoptar és, al nostre entendre, d'acceptar serenament els fets consumats. Sense acusar ningú, sense fer retret de res a ningú — defensant-nos, és clar, dels atacs que hom ens pugui dirigir i vetllant sempre pels furs de la veritat —, hem d'admetre que els esdeveniments s'han produït tal com s'havien de produir. Perquè, ben mirat, tot plegat obeeix a causes ben pregones i independents de la voluntat de tots aquells que directament o indirectament hi han intervingut.

La retirada d'una bona part dels delegats assistents a l'esmentat Congrés no és altra cosa que l'episodi culminant de tot un procés que s'anava descabdellant d'una manera gairebé fatal i que es traduïa en les divergències que ens anaven separant i allunyant els uns dels altres. De fet, tant de l'una banda com de l'altra han intervingut en aquest procés, vulguem-ho o no, factors d'ordre ètnic que no tenim més remei que acceptar de grat o per força, puix que no està al nostre abast d'eliminar-los. Si més no, seria una prova d'això que acabem de dir l'actitud decidida d'aquells delegats que abandonaren el Congrés i que havien estat de sempre els més addictes i fermes militants de la U. G. T. quan aquesta organització representava ben poca cosa a Catalunya i quan no era pas gaire ben mirat, per part de la massa treballadora sindicada, tot aquell que hi pertanyia. L'actuació fosca i inconfessable i inspirada, segons tos els senyals, en fins personals i egoistes, d'alguns elements que no cal anomenar ara, ha jugat simplement el paper de causa ocasional del conflicte.

Ens sembla, doncs, que la millor cosa a fer ara per part nostra és que cadascú segueixi la ruta assenyada, sense lliurar-nos a lamentacions inútils ni embrancar-nos en discussions de detall, les quals, a fi de comptes, serien perfectament estèrils infructuoses. Perquè, després de tot, si els nostres esforços van encaminats vers la mateixa finalitat perseguida pels adversaris circumstancials, si tots maldem per aconseguir els mateixos objectius, quan arribarà l'hora ja ens trobarem, i llavors ens donarem compte que allò que ens separava era merament accidental i no afectava per res el fons essencial de la nostra actuació.

En realitat — deixant de banda ara els capteniments individuals reprovable i inadmissibles que ja hem apuntat abans — el problema consisteix en una di-

flama d'ideal, no poden anar de costat amb els que només es mouen per l'interès personal.

Avui, feixisme i dictadura reaccionària, volen dir la mateixa cosa. Quan diem que anem contra l'un, volem dir que anem també contra l'altre, i viceversa. I els homes que militen avui encara en els rengles de Lliga Catalana, i que encara creuen de bona fe ésser demòcrates, que no es facin il·lusions, perquè, d'entre ells, sortirà la gent que estarà sempre al costat del feixisme. Hem vist Lliga Catalana al costat de Hitler, quan aquest ha atacat els socialistes; l'hem vista al costat de Dollfus, a l'hora en què aquest es rebajava en el carnatge contra els social-demòcrates austríacs, i la veurem sempre, més o menys encobertament — mai, però, no donant la cara — prestant suport a tots els que proclamin la necessitat d'una dictadura per a fer front a qualsevol moviment que tendeixi a un règim de més llibertat i més dignitat humanes.

PAU CIRERA

ferència de mentalitat. I d'acord amb aquestes mentalitats diferents, situades indubtablement al marge de la voluntat, es dibuixen també dues tàctiques distintes i, fins a un cert punt, irreconciliables; totes dues, però, adreçades i enfocades a l'assoliment d'un mateix ideal. Per què doncs, barallar-se a profit tan sols de l'enemic comú? No; millor serà que treballem d'acord amb la realitat, la qual — no ens enganyem — cal no confondre mai amb els nostres desigs. Que no ens vingui ningú a parlar de divisions i d'escissions per part nostra. Els companys que estan situats a l'altra banda són fidels a llur personalitat; nosaltres ho som a la nostra. I res més.

Els fets són com són, i no pas com voldríem que fossin. I el temps, imperturbable, donarà la raó a qui la tindrà. Nosaltres estem segurs de tenir-la; per això som optimistes — no pas il·lusoos — quant al resultat de la nostra acció, i contemplem totes les coses i incidències que s'esdevenen en el nostre camp, amb la màxima serenitat i amb més empenya que mai per a prosseguir la nostra tasca: la integració del proletariat català al Socialisme, segurs que ens espera la victòria que ha de coronar els esforços que fem per tal d'assolir la implantació de les nostres doctrines i els nostres postulats.

P. C.

Unió Socialista de Catalunya

Demà, diumenge, dia 6, a les sis de la tarda, el company Ramon Jové donarà una Conferència sobre el següent tema: «Nacionalisme i Internacionalisme», a la Secció de Sans-Hostafrancs, carrer Angela López de Ayala núm. 10.

La Comarcal del Barcelonès convoca els seus components per al ple que tindrà lloc el propíntim dilluns, dia 7.

L'ordre del dia serà el següent:

1. Nomenament de mesa de discussió.
 2. Informe de la Junta Executiva.
 3. Informe de les Comissions Sindical, Municipal i de Propaganda.
 4. Congrés del Partit i Congrés de la Comarcal.
 5. Pregs i preguntes.
- La reunió començarà a les deu de la vetlla.

REUS

Ha quedat constituïda, estatjant-se al mateix local de la Secció, la Joventut Socialista de Catalunya, la qual compta ja, en iniciar la seva actuació, amb més de seixanta joves afiliats. Properament tindrà lloc la inauguració oficial, amb un gran acte de propaganda socialista.

CORRESPONDENCIA

Als companys de l'Agrupació Socialista de Mataró, els quals creiem que hauran rebut una lletra explicativa de les queixes que amb molta raó varen formular, tenim interès a manifestar-los que no ens ha estat possible de publicar les notes que varen enviar-nos per al Primer de Maig, per haver-nos estat lliurades fora de temps. Ho fem per llur satisfacció i per pregar-los que no deixin d'enviar en cap ocasió les notes que calguin, que seran degudament ateses.

LA REDACCIO

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.º 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebuixa de 5 ptes.

Joventut Socialista de Catalunya

Vindicació del Sr. Samper

F. J. C.

Han canviat els vents

La inesperada solució donada a la crisi ministerial, ha tingut la virtut de produir en l'opinió un estupor general i un esclat també general d'hilaritat.

Sembla que el senyor Samper estava judicat per l'opinió pública, amb una rara unanimitat, com a una solenne nul·litat, mancat en absolut de qualitats per a ocupar llocs de gran responsabilitat en el govern del país. És innegable que aquest judici no cauria en absolut de fonament, car el senyor Samper havia desfilat per dos ministeris i la seva actuació dins un govern que era el caos personificat, havia excel·lit pel que fou de desastrosa.

Però el senyor Samper té unes qualitats que no han estat apreciades i que en circumstàncies com les actuals, són les d'un home extraordinari.

El senyor Samper careix en absolut de personalitat, en política és allò que en diem un zero a l'esquerra. El tret més destacat de la seva personalitat, i que li comença a valer alguna popularitat, és d'ésser reparat de la vista. Realment dels defectes físics hom no n'ha retret a ningú, però no són tampoc certament cap virtut i, repetim, ara com ara l'únic mèrit del senyor Samper que ha trascendit al públic és aquest de la vista.

Cal tenir en compte, però, les circumstàncies especials per què travessa la política espanyo-

la. Els d'«Acción Popular» que, per la preponderància de què gaudeixen al Parlament, tenen en llurs mans el timó de l'Estat, no volen, però, governar ostensiblement, fins que puguin fer-ho sota un règim absolutista i s'han de servir mentrestant d'uns intermediaris complaents. I aquests intermediaris que s'han de limitar a posar en pràctica les instruccions que reben, no necessiten una gran intel·ligència ni una gran habilitat, n'hi ha prou amb que posin en llur comès un xic de bona voluntat. Potser aquelles qualitats serien més aviat un destorb.

Lerroux, considerat per molts com un home buit, resultava encara un home massa intel·ligent per al paperet que havia de desempenyar. L'home ideal, el millor dels possibles governants en el Parlament actual, és Samper. Qui l'ha escollit ha sabut el que feia, com sempre.

Ja veurem com tot anirà bé. La terrible tempesta que amenaçava desfermar-se, haurà estat una tempesta en un vas d'aigua. Ni destitucions, ni dimissions, ni dissolucions... en total: una petita renyina entre confreres, sense conseqüències importants. Seguim esperant pacientment, que els jesuïtes no tardaran a fer-se els amos absoluts de la situació. Mentrestant, benvolgut sigui el senyor Samper.

Aquestes tres lletres que encapçalaven aquest breu comentari, corresponen a un nom molt bonic: «Federació de Joves Cristians de Catalunya», aplegament vulgarment conegut pel nom de «feixistes», força semblant de fonètica i d'intencions al de «feixistes».

Aquests grups de jovent «parroquial», escampats en mantes localitats de la terra catalana sota el guiatge i tutela dels rectors i dels vicaris, ara s'han reunit a Barcelona en Congrés. Comptaven amb totes les benediccions i indulgències pròpies del cas, concedides «graciosament» per les més altes dignitats de l'Església. Adhuc el Sant Pare —quin títol més bonic!— tingué la joia de rebre l'adhesió de tots aquests nois tendres, als quals és de suposar que contestarà amb una altra espatarrant «dedicatoria».

Naturalment, tractant-se de joventuts parroquials, hi hagué Oficis i misses a dojo, amb enternidores comunions; també hi hagué tiberi col·lectiu, himnes, flameig de banderes, discursos i altres expansions pròpies del cas. Tot quasi exactament igual que quan els Pomells de Joventut.

I és que aquests aplecs de joventuts que tenen la bella dèria d'esdevenir la «salvació» de Catalunya, en el fons, són ells els fills espirituals d'aquells altres aplecs de jovent que capitanejà el «blanc» Folch i Torres, malgrat que el moviment dels Pomells fou més ampli i més considerable. A més, la intervenció de la dona l'humanitzava i el coloria.

Tot plegat, però, aquests i aquells, són un passatemp com qualsevol altre. Perquè es dona el cas —tràgic cas!— que aquests ciutadans en plena adolescència o en la flor de la joventut, el dia de demà, quan la realitat de la vida els obre brutalment el cor i els ulls, deixen a recó tota aquesta feixuga carcassa sense consistència moral ni pràctica —només sostinguda per puerils i lleugeres il·lusions— i esdevenen homes lliures, mig avergonyits, mig indignats d'haver perdut un temps preciós, servint de joquina a la «croata» burgesa que parla de justícia social i mata de fam els que estan sota la seva grapa, avalada i protegida per pòmposes indulgències i benediccions.

Cal que el jovent català se'n convenci d'una vegada: tots aquests passatemps només estan reservats als nois de casa bona, sobretot si han estat educats pels jesuïtes.

Estem assistint a una febril recuperació de les esquerres. Tots els símptomes tankeixen a demostrar, de manera que no deixa marge al dubte, que les forces derrotades amplem el novembre de l'any passat abastaran la victòria en el cas d'una propra consulta electoral. Tot plegat, examinat des d'un punt de mira objectiu, faria riure, si no fes plorar. Aquest moviment oscil·lant de les masses és francament desorientador. Si els espanyols tinguessin una mica de lògica, només, una mica de sentit comú, tan sols, no haurien facilitat el triomf de la reacció com ho feren l'any passat. Com s'explica que aquells que donaren els seus vots als republicans, el 12 d'abril del 31, els donessin als monàrquics i monarquitzants, en la consulta del 37? I com s'explicarà —d'això n'estem més que segurs— que els responsables del triomf reaccionari, s'aprestin ara a balançar-se a l'altre costat? Només podem acceptar l'explicació que ens diu que el ciutadà espanyol, té encara la consciència en estat primari. Que no hi ha encara una consciència de classe. Que l'espanyol es troba encara en la nit de l'analfabetisme. Que es mou només, pels més primaris sentiments animals.

Però, podem honradament fer-li retret d'això? Podem exigir-li responsabilitat per la seva inconsciència, per la seva manca d'esperit de lluita i sacrifici? Rondament, no. Prou i massa sabem tots plegats, que des dels Reis Catòlics fins avui, les masses espanyoles a mercè d'uns Poders públics autocràtics, es troben fortament reblades a una misèria de paria, a una submissió d'esclau i a una ignorància d'analfabet que les han mantingudes en un estat netament salvatge.

Es tenint en compte aquesta realitat que podem comprendre aquells cops de pendol. L'any 31 el proletariat espanyol en camí del deixondiment, esperançant davant les promeses d'un equip intel·lectual, manifestà fortament la voluntat d'iniciar la recuperació política, social i econòmica. Però els treballadors necessitaven canviar l'ordre dels factors i posar davant de tot les reivindicacions econòmiques, perquè el seu problema primer, era el de l'existència. I això fou oblidat. Mentre el capitalisme espanyol, agrari, industrial, bancari i comercial iniciava la gran batalla econòmica amb l'evasió de capitals i la paràlització total de totes les branques de l'economia nacional, les Constitucions s'entretenien amb la discussió i aprovació de les noves lleis que havien d'emmarcar el nou Estat. Lleis humanes, lleis liberals, lleis democràtiques, tant interessants com vulgareu, però que no alimentaven els treballadors.

D'aquí va néixer la decepció d'amplis sectors afectats per una crisi, que no es podia aturar d'altre manera que fent córrer el bisturi. L'home que s'afecta davant la sang vessada, mai no serà un cirurgià. Les Corts Constituents amarades d'un humanisme ridícul, s'afectaven davant aquesta possibilitat.

Aquest fou el motiu de llur fracàs. I el proletariat espanyol, cansat de sofrir misèria, els girà l'esquena i, abandonant tota crítica serena, es llançà als braços de la reacció, no pas perquè els seus sentiments republicans haguessin mort, sinó per creure que aquella els portaria el pa. El problema fonamental que pretien resoldre els ciutadans

espanyols en emetre el vot, el novembre de l'any passat, era el problema del treball. No es pretenia pas recusar l'obra política immensa portada a cap per la República. No. El que hom practica serena es llança als braços ma que calia resoldre abans que tot era el problema del treball. Com fos. Al greu que fos. I les masses espanyoles, mancades de consciència, contestaren a l'avis encimbellant la reacció. Si el mal era greu, el remei fou pitjor.

Aquesta és, al nostre entendre, l'única explicació a aquest viratge definitiu. Aquesta és l'explicació al viratge que s'acosta: la persistència de la fam.

Les dretes espanyoles tampoc no han resolt el problema. I ha vingut una altra decepció. I no solament no l'han esvaït, sinó que en intentar aprofitar aquella votació per a ensorrar el règim han ensenyat les cartes i l'han agreujat. Han volgut córrer massa i han caigut. Perquè els treballadors han vist el joc. I davant les promeses dels republicans de rectificar la conducta, s'apresten a donar-los suport i fer-los costat; a decantar-se altra vegada cap a l'esquerra. I si no ho creieu, pregunteu-ho a Gil Robles i tota la seva patuleia que s'esvera davant la possibilitat d'una dissolució de Corts. Però, per què? No havíem quedat que teniu l'oposició al vostre costat? I que *Días está con vosotros?*

Per què us espatieu?

JOSEP MIRET

Les activitats de la Joventut

Amb motiu de la celebració de la festa del Primer de Maig, la Joventut ha desplegat aquests darrers dies una intensa activitat, intervenint a la majoria dels actes organitzats per la U. S. C. arreu de Catalunya.

A La Bisbal del Penedès hi parlaren els companys Franquet, Gené, Vilella, Amat i Ardiaca.

A Caldes de Montbui, Miret. A Juneda, Vilella i Sasplugas. A Montgat, Clivillé i Sasplugas. A Sant Quintí de Mediona, Ardiaca. A Ciutadilla, Granier-Barrera i Sasplugas.

A Amer, Ozor, Anglès i Bonmatí; Josep Santaló i Daniel Jufresa. A Molins de Rei, Gausachs. A St. Vicenç dels Horts, Miret. A Barcelona, Amat i Vilella (Cinema Walkyria) i Granier-Barrera (Manifestació anti-feixista), etc.

La puixança creixent que aquestes activitats nostres palesen, és una realitat confortadora que atia el nostre esforç entusiasta en pro de la incrementació del Socialisme a la terra catalana: esforç que si no desmalem en la croada empresa, haurà d'ésser coronat per l'èxit més falaguer.

NOTA

Advertim a tots els companys, que el pròxim dilluns s'obrirà la Biblioteca. Les hores de lectura són de 7 a 9. Fins que no estigui establerta la catalogació no serà permès emportar-se'n els llibres.

Advertiment

Hom prega a tots els companys que col·laboren en aquesta pàgina que presentin llurs treballs a la Redacció de la Joventut, abans de cada dimarts.

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

A m a n i t s

Un problema de circulació.

En el, per molts conceptes, històric acte de l'Escorial, el president de la J. A. P., senyor Valiente Sir Vergüenza va dir entre altres coses interessants que els homes d'«Acción Popular» han d'ésser els amos del carrer.

Nosaltres no tenim cap objecció a fer a aquesta aspiració.

Qui pots n'hi tindrà, serà en Vachier. Que no tolera competències.

Aquest linotipista...!

La setmana passada, en un comentari que feiem sobre l'ex —i sense ex— ministre d'Hisenda, el linotipista, en una lleugera errada, ens feia dir Marrano on havia de dir Marraco. Els companys lectors ja devien comprendre que no volíem dir Marraco, sinó Marrano.

La víctima propiciatòria

Parlem de Lerroux. Si senyors. L'home de la «consideració i afecto». L'home que es sacrifica sempre per la pàtria. Que s'ha sacrifat sempre «por la nación». I que ara en facturar-lo del Govern a gran velocitat, es torna a sacrificar estoicament, retirant-se a la seva «quinta».

Nosaltres que coneixem la seva amabilitat, li demanem que faci el sacrifici complet i que en lloc d'anar-se'n a la «Quinta de San Rafaé», se'n vagi a la quinta p...

Un Govern impossible

El del senyor Samper. No té estabilitat. Tota la Cambra se li posarà en front. I encara que no fos així. Com volem que s'aguantí si el seu president ja mira contra el Govern?

I a propòsit. Males llengües asseguraven que quan la solució Ramper se'n vagi a l'aigua, vindrà la solució Alady, «el ganso del hongo». I encara hi ha qui parla de la crisi del teatre?

El Demòstenes lerrouxista

Un d'aquests diumenges últims, el partit radical català (?) celebrà la festa de les banderes. En Joan Poch i Piu féu un documentat discurs, que no despertà la hilaritat del públic per deferència a l'orador.

Mireu només, com a mostra, el seu començament — que no és inventat:

Respectable congruència: Les banderes del partit radical...

L'ovació fou indescriptible. Tothom es tornà vermell...

Un «viva» incompreensible

El que vàrem sentir a la manifestació de diumenge passat. Digueu si no.

—«Viva. Ojalá Zamuera!»

Anomalia

La setmana passada el partit lerrouxista no ha organitzat cap farranera. Què pot haver passat? Misteri.

Els pantalons del «Milianu»

A propòsit d'aquestes declaracions, el «Milianu», amb els bigotis verticalitzats per l'alegria, digué que ja era hora que es possessin els pantalons. Nosaltres els felicitem de l'acord indumentari. Perquè la veritat, sense pantalons mostraven les seves vergonyes. I és tan vergonyós ensenyar les vergonyes, que se n'han donat vergonya. Que es posin els pantalons. Així ens evitarem l'espectacle de la seva castració o del seu ermafroditisme polític...

La frase pòstuma de Lerroux

Debat sobre l'ocupació d'IFNI. Lerroux fa un discurs. A la sortida, parlant amb els informadors, diu:

«Mis amigos dicen que he estado bien. Lo creo. Unos días estoy bien y otros no.»

Exactament com el Gallo.

FERROMA

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 2.º - Tel. 16877

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
 Primer de Maig, núm. 7
 Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Davant del Tercer Congrés de la Unió Socialista de Catalunya.-19 i 20 de maig

Report del Comitè Executiu

(Continuació)

Encara que aquesta proposta l'havia feta el company Comorera com una prova per a tancar la situació el C. E. acordà contestar afirmativament i així ho féu en carta del 13-12, i rebérem una altra carta dient-nos que dins de poc vindria el company Largo Caballero a tractar de la qüestió. Entretant «El Socialista» publicà una nota dient que havia estat acceptada la U. S. C. al si del P. S. O. E. Els fets, però, no eren així, i en tot cas l'acceptació era interina.

Largo Caballero no vingué. Entretant s'agreuja la situació política. Ja admesa la Unió Socialista, i havent-se refermat el pacte electoral amb Esquerra Republicana, s'annuncià una candidatura de «Frente Obrero» amb candidats e la titulada Federación de Barcelona i s'accentuaren els atacs a la Unió Socialista en l'òrgan del «Frente Obrero». Tenint en compte això, i no sabent cap nova del company Caballero, pocs dies abans de la proclamació de candidats, el Comitè Executiu trameté una carta a la Comissió Executiva, assabentant-la del que ací passava i fent-li saber que, si no obstant la nostra incorporació al P. S. O. E., es proclamessin uns socialistes en llistes contràries, nosaltres donaríem per finalida la nostra gestió. A la vegada demanàvem que no s'oposés a la intervenció del company Prieto al miting de la Monumental. Tot seguit se'ns comunicà la vinguda del company De Francisco.

El company De Francisco es posà en contacte amb nosaltres i amb els directius de la titulada Federación de Barcelona. Ens demanà que féssim un esforç per arranjar totes les dificultats, i li proposàrem una fórmula que pasava el nostre excessiu esperit de transigència. Tinguérem ògües reunions amb una delegació de la Federación de Barcelona, a presència del company De Francisco, i no s'aconsegüí la solució.

Nosaltres proposàvem, prenent sobre nostre una altra greu responsabilitat, que constés en acta que la Federación mai no havia deixat de pertànyer al P. S. O. E., que els membres de la Federación s'incorporessin col·lectivament a la Unió Socialista de Catalunya, sense signar propostes, conservant tota la seva antiguitat, i que una Comissió mixta de dos membres de la Federación i de dos membres de la nostra Comarcal de Barcelona distribuís a llurs secció domiciliària els nous afiliats. La nostra proposició no fou acceptada. Contràriament, el company De Francisco, en forma d'últimatum, ultra fer nos saber que totes les nostres Seccions hauríem de trametre llurs Estatuts a l'Executiva per a la llur aprovació i que no ens seria permès d'organitzar les Federacions comarcals i que havíem de dissoldre la Federación Comarcal de Barcelona, ens proposà: que l'Executiva faria un projecte d'Estatuts per a l'Agrupació de Barcelona, que aquest projecte seria discutit per delegats de la Federación i de la nostra Comarcal i que mentre estant subistirien les dues organitzacions amb igualtat de drets i de poder i sota els Reglaments de la Federación.

Poguérem comprovar que l'Executiva no volia una solució cordial, sinó el sometiment de la Unió Socialista de Catalunya i la desautorització de les Agrupacions de l'antiga Federación Catalana que varen expulsar primer i dissoldre després la titulada Federación de Barcelona. Davant d'això no ens restava més que una actitud. Digüérem al company De Francisco que esgotades totes les fórmules de concòrdia, que no podent anar més enllà sense perdre la nostra dignitat, refusàvem la seva proposició, retiràvem la que havíem presentat i que d'ací endavant els socis de la titulada Federación que volguessin afiliar-se a la Unió Socialista de Catalunya ho havien de fer individualment tot reservant-se el Comitè Executiu el dret d'admissió.

La gestió del company De Francisco acabà així. Arribat de Francisco a Madrid, on degué donar compte de les seves gestions a Barcelona, la C. E. prengué l'acord de dirigir-se a les antigües agrupacions de la Federación catalana cominant-les a que diguessin si continuaven a la U. S. C. o si retornaven al P. S. O. E. I ens va escriure amo data 24 de gener dient-nos que davant de la gestió infructuosa de De Francisco havia acordat mantenir la Federación Socialista Catalana amb les Seccions

que ratifiquessin l'adhesió al Partit Davant d'això el C. E. publicà una circular dirigida a totes les seves seccions i agrupacions explicant els fets i demanant-los que ratifiquessin llur adhesió a la U. S. C. La majoria d'agrupacions de l'antiga Federación han estat fidels als acords del Congrés de fusió.

No havien acabat encara les nostres reaccions amb la C. E. del P. S. O. E. El company Largo Caballero vingué a Barcelona i celebràrem una entrevista amb ell el dia 24 de febrer a la nit.

El company Largo Caballero començà per dir-nos que, en ocasió de passar per Barcelona per altres qüestions, havia cregut complir un deure de cortesia convocant-nos, per tal de veure si era possible que acabessin les diferències entre nosaltres i els companys de la Federación Socialista de la Rambla de Santa Mònica; que si el motiu de les diferències era la no acceptació, pel Partit Central, de les diverses Seccions que la U. S. C. tenia establertes a Barcelona, perquè els Estatuts del P. S. O. E. no permeten més que una sola agrupació a cada ciutat, podria estudiar-se la solució considerant Barcelona dividida geogràficament en diversos nuclis a cadascun dels quals podríem organitzar els grups que ens interessessin.

El company Comorera, en nom del Comitè Executiu de la U. S. C. contestà que això de les diferències amb els companys de la Rambla, i de la nostra forma d'organitzar-nos a la ciutat de Barcelona, eren qüestions episdiques i de detall; que el que calia resoldre era un problema més profund; que la U. S. C. havia celebrat un Congrés, d'unificació de les forces socialistes a Catalunya, amb els companys de l'antiga Federación Catalana del P. S. O. E., i en aquest Congrés s'havien aprovat, per unanimitat, uns Estatuts que donaven una certa organització autonòmica al Partit a Catalunya, però aquests Estatuts no havien estat acceptats per la Comissió Executiva de Madrid.

Ja no fou possible seguir més endavant. El company Largo Caballero va interrompre dient que sobre aquest punt no podia CONSENTIR NI UNA PARAULA NI UN COMENTARI.

I d'ací no poguérem sortir. La discussió no pogué apartar-se de la intangibilitat dels Estatuts del Partit central que, ni davant del valor de les nombroses forces socialistes de Catalunya, ni del fet de l'autonomia, poden admetre cap altra interpretació que la d'una fèrria rigidesa.

I ací acaba la història dels fets ocorreguts en les nostres relacions amb la C. E. del P. S. O. E.

Tenim la consciència neta que hem complert el nostre deure i a vosaltres, companys delegats, toca de dir la darrera paraula.

Entenem que la voluntat de les entitats socialistes catalanes manifestada al Congrés de fusió dels 15 i 16 de juliol darrer ha d'ésser mantinguda íntegrament, perquè la missió històrica del Socialisme a Catalunya només podrà desenvolupar-se amb un sentit de llibertat quant a la política catalana, o sigui relacionada amb un país que té la seva autonomia sense desentendre'ns, però, del P. S. O. E., amb el qual lleialment hem de desitjar mantenir les més cordials relacions.

ESCOLA PROFESSIONAL FEMENINA

A la primera sessió celebrada pel C. E. després del Congrés de fusió, fou acordat esperar-nos les dones afiliades a la U. S. C. perquè fundessin una Escola professional femenina. A tal efecte acaronàvem la idea de deixar-los el domicili de la Portaferrissa per tal que poguessin instal·lar l'Escola. Malgrat els esforços portats a cap per unes quantes companyes nostres, la idea no pogué cristallitzar. Haguérem de convencer-nos que el reduït nombre d'afiliades i la manca d'entusiasme de les simpatitzants i de les familiars dels nostres companys eren coses que pesaven excessivament i ofejaven la bona voluntat de les iniciadores.

La conclusió és que cal escampar la lleu del Socialisme entre les dones i fer-los comprendre que en la nostra humanitat elles són les que sofreixen més el pes de les injustícies socials i per tant les més obligades defensar-se.

ACTUACIÓ SINDICAL

El Comitè Executiu no ha oblidat mai aquest aspecte de la seva actua-

ció. Abans de les gestions per a la fusió de les forces socialistes i Adhuc durant aquestes gestions havíem creat diversos sindicats completament adictes a la direcció política de la U. S. C. Però quan aquelles gestions donaren el resultat de la fusió, el C. E. aconsellà els sindicats creats i les comissions dels que estaven en constitució que es dissolguessin i ingressessin tots llurs afiliats als sindicats de la U. G. T. Així ho feren i valguí aquesta actuació d'argument irrefutable contra els que pretenguin acusar la U. S. C. d'enemiga de la U. G. T.

Al contrari. No hem d'oblidar que la U. G. T. a Catalunya no podia arrelar. Tenia enfront l'enemiga de la classe obrera pel record d'actuacions preterites que no és el cas de recordar. Però des que la U. S. C., mitjançant les seves publicacions i la veu dels seus homes al Parlament de Catalunya defensà i posar en lloc d'honor l'organització de la U. G. T. els sindicats d'aquesta prengueren una vigoria que mai no havien tingut.

Es un honor de la U. S. C. i si darrerament la U. G. T. camina per mal viarany i posa en perill la vitalitat de les seves organitzacions a Catalunya és degut, únicament, al fet d'haver desobeït els consells dels homes de la U. S. C. que propugnaven per donar a l'organització una major elasticitat de moviment i una certa llibertat d'actuació a Catalunya.

(Seguirà.)

Informe sobre "JUSTICIA SOCIAL"

Companys: Pel balanç de JUSTICIA SOCIAL fet el 31 de desembre de l'any 1933, es desprèn un estat econòmic desastro, ensams que es dibuixa una orientació financera que ens permet acariolar l'esperança d'una franca recuperació en un futur immediat.

Si bé el dèficit de JUSTICIA SOCIAL és de Ptes. CATORZE MIL DUES-CENTES TRENTA-NOU amb 45/00 (14.239'45), en canvi la reducció del mateix és de NORANTA-SIS amb 35/00 (96'35) en comparació al de l'any 1932 de la mateixa data; detall que ens permet esperar l'esdevenir amb tota classe d'optimisme.

Ara bé: Hi ha una partida de Ptes. QUATRE MIL CINC-CENTES SEIXANTA-CINC amb 65/00 (4.565'65) de l'EDITORIAL COOPERATIVA POPULAR, que per l'indole del creditor es mereix una ràpida solució, i oom Administrador de JUSTICIA SOCIAL em permeto exposar una solució perquè les Seccions se la facin seva i puguin encarregar als seus delegats en el pròxim Congrés de la U. S. C. la seva aprovació o aportin la que creguin més adient.

Primerament faré un esbós d'ingressos i despeses de JUSTICIA SOCIAL a base d'un trimestre, perquè tots els afiliats a la U. S. C. puguin judicar amb fonament de causa les seves resolucions per la troballa de la solució que permeti la segura i ràpida anivellació del compte de referència.

INGRESSOS		Ptes.
1.250 subscriptors a 2'50		3.125
50 subscriptors extr. a 2'— mes		800
839 exemp. a corresponsals i a quiosquers		1.079
Anuncis, a 80 ptes. mes		150
Total ingressos		4.954
DESPESES		Ptes.
20 % d'incobrables i desapareguts s/3.125		625
25 % corresponsals i quiosquers s/1.079		269
Honoraris a 125 ptes. mes Torta i Borràs		375
Repatriament J. S. a 25 ptes. número		325
Envios i demés despeses petites i d'escriptori		200
Edició de JUSTICIA SOCIAL 255.50. Per 13		3.321
Sumen les despeses		5.115
Dèficit per trimestre		161'—

Es desprèn doncs d'aquesta exposició que JUSTICIA SOCIAL es troba en la impossibilitat per ella mateixa de donar solució adequada al problema de l'EDITORIAL COOPERATIVA POPULAR, i se m'ha suggerit que si les Seccions convertissin la seva subscripció ordinària en extraordinària de 5 ptes.

Unió Socialista de Catalunya

CONVOCATORIA

A totes les Seccions i Agrupacions

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya», en compliment del que disposen els articles 12 i 13 dels Estatuts, convoca les seves Seccions i Agrupacions al

Tercer Congrés General Ordinari

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Primer de Maig, 7) els dies 19 i 20 de maig vinent, per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

- Validament de credencials.
- Reglament de discussió.
- Constitució del Congrés.
- Nomenament de Ponències.
- Informe del Comitè Executiu.
- Informe del Grup parlamentari català.
- Informe del Grup parlamentari espanyol.
- Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
- «Trellat», diari. Informe de la Comissió.
- Proposicions.

INSTRUCCIONS

— La primera sessió del Congrés tindrà lloc el dia 19, a les sis de la tarda.

— A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció superior a 10.

— Els delegats designats hauran d'hereditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial signada pel President o Secretari general de l'Agrupació o Secció, i rebran, en canvi, en començar el Congrés, una targeta especial de Congressista, sense la qual no serà permès a ningú l'estada al recinte del Congrés.

Barcelona, 20 de gener del 1934.

Pel Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya».—El Secretari general, R. Folch i Capdevila.

al mes i se subscriu amb la mateixa quota les que encara no han tramitat la seva subscripció, i per altra banda el Comitè Executiu de la U. S. C. contribuïm amb una quota fixa mensual de 100 ptes., en vuit mesos quedaria completament saldat l'esmentat compte.

Una altra cosa que cal recordar, és que es procuri fer sentir als nostres companys que no estan subscrits a JUSTICIA SOCIAL de la necessitat i de l'obligació que hi tenen, que l'obra nostra ha d'ésser fruit de nosaltres mateixos, que prou entrebanca ja hi ha en haver de portar endavant un setmanari de classe boicotejat unes vegades per inconsciència per nosaltres mateixos i altres, les més, per fets aliens a la nostra organització.

J. RULL
Administrador.

Nòtula. — Aquesta administració fa una crida als companys que el divendres a la tarda el tinguin lliure, es comprometen de 3 a 6 a venir a ajudar a fer l'expedició de correus, ja que d'ella depèn l'èxit del mateix.

CAIXA
Operacions efectuades des del primer de gener, al 31 de desembre de l'any 1933.

DEBIT		Ptes.
Ròssec anterior		18'95
Subscripcions ordinàries		6.802'80
Id. extraordinàries		1.577'70
Comptes Corresponsals		1.801'25
Donatius		220'65
Anuncis		1.571'75
Venda a quiosquers		1.155'35
Llibres a consignació		201'70
Préstecs		751'05
Donatiu Dtr. i Adm.		3.150'—
Total		17.248'20

CREDIT		Ptes.
A Riera, per estanteria		58'—
Pap. Americana, per màqu.		856'30
Comissió Anuncis		45'55
Préstecs		196'30
Ed. Coop. Pop.		8.041'75
Tip. Catalana		1.461'95
Repatriament quioscos		842'85
Material escriptori		145'50
Exp. i correspondència		896'10
Honoraris i cobrança		1.328'95

Gravats	176'95
Llibres a consignació	48'80
Honoraris Dtr. i Adm.	3.150'—
Existència en Caixa	4'20
Total	17.248'20

BALANÇ		Ptes.
Balanç efectuat en 31 de desembre del 1933		
ACTIU		Ptes.
Caixa	4'20	
Màquina adreces	1.068'75	
Mobiliari	153'—	
Mobiliari	30'—	
Llibres a consignació	480'95	
Impressos	75'—	
Corresponsals i Seccions	3.375'95	
Rebutis pendents cobr.	380'—	
Dèficit	14.239'45	
Total	19.788'30	

PASSIU		Ptes.
R. Campalans, etc. ct.	6.495'50	
R. Campalans, llibres	308'—	
Ed. Coop. Pop.	4.868'65	
N. A. G. S. A.	4.833'20	
Jesús Pérez (repartidor)	136'28	
Pap. Americana (màq. adre.)	325'—	
R. Gràfiques (gravats)	183'80	
Riera i Batlle (fuster)	27'—	
Comitè Executiu	2.388'90	
Trellat	493'55	
Ctes. Cts. Corresponsals	141'45	
Total	19.788'30	

El dèficit de JUSTICIA SOCIAL en 31 de desembre del 1933 és de CATORZE MIL DUES-CENTES TRENTA-NOU amb 45/00 Ptes. (14.239'45). Dèficit en 31-12-32 14.335'80 Dèficit en 31-12-33 14.239'45 Presentat el dia 29 de març de 1934.

J. RULL
Administrador.

Vacances: CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu
 ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona